

[Undervisningsministeren]

så hr. Bertel Haarder må ikke blive skuffet, hvis han ved juletid må konstatere, at ikke alle problemerne inden for ungdomsuddannelserne er løst.

Fru Karen Højte Jensen mente, at vi med dette forslag ødelægger gymnasiet, vi sænker niveauet, og der var andre bemærkninger af lignende art. Jeg tror ikke, det har så forfærdelig megen mening ved denne lejlighed at gå nærmere ind i den diskussion. Jeg vil blot sige, at jeg har meget svært ved at se, hvorfor dette forslag ødelægger gymnasiet. Hvis nogen var kommet og havde sagt til mig, at jeg med dette forslag, jeg har lagt frem for folketinget, måske var gået for lidt ind på de problemer, der er i gymnasiet, kunne jeg ligesom bedre have forstået det. Der er nogle ganske enkelte bemærkninger rundt om i forslaget og dets bemærkninger om gymnasiet, men jeg har en fornemmelse af, at fru Karen Højte Jensens bemærkninger har deres baggrund i, at alt nyt er af det onde, og det er selvfølgelig et synspunkt, man må have lov at have, men så tror jeg ikke, det er så forfærdelig meningsfuldt at diskutere videre.

Fru Karen Højte Jensen sagde også, at de unge, dygtige, motiverede lades i stikken med dette forslag. Jeg må sige, at her holder min evne til overhovedet at fatte ordene ligesom op, for det, der netop her er åbnet op for, er, at unge mennesker får nogle flere muligheder. De bliver ikke tvunget til et valg som 16-17-årige – et valg, der bærer dem for resten af deres tilværelse – men der bliver en række mere varierede og fleksible muligheder for dem. Det eneste, jeg kan se som baggrund for, at fru Karen Højte Jensen er kommet med en sådan bemærkning, må være den omstændighed, at vi i forslaget har tilladt os at antyde – eller mere end antyde: at sige – at en del af vores ressourcer skal bruges på det problem, der hedder restgruppen, den, som i dag står uden nogen uddannelse. Men jeg kan ikke rigtig for alvor tro, at fru Karen Højte Jensen mener, at den omstændighed, at vi vil anvende ressourcer her, er ødelæggende for de dygtige, unge, motiverede.

Fru Ebba Strange var inde på en række spørgsmål, som ikke var løst med dette forslag, og som fru Ebba Strange gerne så løst. Jeg kan sige for en række af disse problemers vedkommende – det gælder bl. a. spørgsmålet om mesterlæreren og spørgsmålet om, at gymnasiet nok også trænger til en re-

form – at det er jeg enig i, men jeg har ment, at vi stod over for så presserende problemer, at det var vigtigt ligesom at få taget fat især på de erhvervsfaglige uddannelser, og få taget beslutning herom. De andre problemer må tages op i det løbende arbejde, som skal ske i de kommende år.

Hr. Ole Vig Jensen var inde på nogle betragtninger omkring den fysiske planlægning, som også skal sikre den geografiske spredning. Det er betragtninger, jeg er enig i. Vi ved alle, at det er kostbart. Jeg har for nylig været i finansudvalget og fået ret mange penge til udbygning af dette uddannelsesområde, og det er med henblik på både kapacitetsmæssig forøgelse og en rimeligere geografisk spredning. Det er en proces, der nødvendigvis må løbe over en årrække, men sigtet må være, at ingen afskæres fra at få en erhvervsfaglig uddannelse, fordi der er for stor en geografisk barriere.

Hr. Ole Vig Jensen var også inde på spørgsmålet om erhvervsvejledningen i folkeskolen, der skal forbedres. Jeg tror også, vi drøftede det spørgsmål ved førstebehandling. Jeg er af den formening, at det er et overordentlig vigtigt sted at sætte ind. Det er ikke kun et spørgsmål om folkeskolens erhvervsvejledningslærere, det er i nok så høj grad et spørgsmål om, at den enkelte lærer, den lærer, der i det daglige har kontakten med børnene i folkeskolen, også har et rimeligt godt kendskab til det erhvervsfaglige uddannelsesområde og ikke kun til det gymnasiale uddannelsesområde, som læreren selv har gået igennem.

Jeg vil gerne bekræfte, at der også fortsat skal være plads for de frie skoler inden for vores uddannelsesområde.

Endelig vil jeg takke hr. Ole Vig Jensen for det, oplevede jeg, meget positive tilsagn om at medvirke konstruktivt i det arbejde, vi skal igennem fremover.

Fru Mimi Jakobsen var meget vred på dette forslag. Jeg må indrømme, at mens jeg sad og lyttede til fru Mimi Jakobsen, gik det pludselig op for mig, hvordan man kommer til at slås med vejrmøller. Fru Mimi Jakobsen snakkede om det praktiske arbejde i relation til gymnasiet og nævnte, at det skulle være 8 dage, men så blev det kortet ned til 5 dages praktisk arbejde. Jeg ved ikke, hvor fru Mimi Jakobsen har disse betragtninger fra, for det står der ikke noget om. Sagen er,